

दानिएलाचे पुस्तक - क्रमांक एकशे अठरा

यरुशलेमला भविष्यसूचक इशारा: अंतकाळातील घटनांचे एक प्रतीकात्मक चित्रण

Jeff Pippenger

2024-03-05

यरुशलेमच्या रस्त्यांवरून “वरखाली फिरत, नगरावर येऊ घातलेल्या संकटांची घोषणा करणाऱ्या” त्या मनुष्याने इ.स. ६३ पासून इ.स. ७० पर्यंत दिलेला सात वर्षांचा इशारा, याचे पूर्वरूप, प्रथम ख्रिस्ताच्या सेवाकार्यात आणि नंतर शिष्यांच्या सेवाकार्यात, अशा मिळून साडेतीन-साडेतीन वर्षे यरुशलेमला देण्यात आलेल्या इशाऱ्याद्वारे दाखविण्यात आले होते. मागील लेखांमध्ये आधीच हे दर्शविले गेले आहे की, यरुशलेमचा विनाश क्रूसावरील प्रसंगी, किंवा नंतर स्तेफनाच्या दगडमाराच्या वेळी, घडवून आणला जाऊ शकला असता; परंतु देवाच्या दीर्घसहनशीलतेमुळे त्या नगरावर आणि त्या लोकांवर त्याचा न्याय पुढे ढकलण्यात आला.

“आणि ‘ज्याच्यावर तो पडेल, त्याला तो चुरडून धुळीप्रमाणे करून टाकील.’ ज्यांनी ख्रिस्ताला नाकारले, त्या लोकांना लवकरच आपले नगर व आपले राष्ट्र नष्ट झालेले पाहावे लागणार होते. त्यांचा गौरव भंग पावून वाऱ्यासमोरच्या धुळीप्रमाणे विखुरला जाणार होता. आणि यहुद्यांचा नाश करणारे काय होते? तोच खडक, ज्यावर त्यांनी बांधले असते, तर तो त्यांचा सुरक्षित आश्रय ठरला असता. ती देवाची तुच्छ मानलेली कृपा, नाकारलेले नीतिमत्त्व, अवहेलना केलेली दया होती. मनुष्यांनी स्वतःला देवाच्या विरोधात उभे केले, आणि जे काही त्यांच्या तारणासाठी झाले असते, तेच त्यांच्या विनाशात परिवर्तित झाले. जे काही देवाने जीवनासाठी नेमले होते, तेच त्यांना मृत्यूस कारणीभूत ठरले. यहुद्यांनी ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळले, त्यात यरुशलेमच्या विनाशाचा समावेश होता. कल्चरीवर सांडलेले रक्त हेच ते ओझे ठरले, ज्याने त्यांना या जगासाठी आणि येणाऱ्या जगासाठी विनाशाच्या गर्तेत बुडविले. तसेच महान अंतिम दिवशी होईल, जेव्हा देवाच्या कृपेचा नकार करणाऱ्यांवर न्याय येऊन पडेल. ख्रिस्त, जो त्यांच्यासाठी अडथळ्याचा खडक ठरला, तोच त्यांना त्या वेळी सूड उगविणाऱ्या पर्वताप्रमाणे प्रकट होईल. त्याच्या मुखमंडलाचे तेज, जे नीतिमानांसाठी जीवन आहे, ते दुष्टांसाठी भस्म करणारा अग्नि ठरेल. नाकारलेल्या प्रेमांमुळे, तुच्छ मानलेल्या कृपेमुळे, पाप्याचा विनाश होईल.”

“अनेक दृष्टांतांनी व वारंवार दिलेल्या इशाऱ्यांनी, देवाच्या पुत्राला नाकारल्यामुळे यहुद्यांवर कोणता परिणाम होईल हे येशूने दाखवून दिले. या शब्दांत तो प्रत्येक युगातील त्या सर्वानाच संबोधित करित होता जे त्याला आपला उद्धारकर्ता म्हणून स्वीकारण्यास नकार देतात. प्रत्येक इशारा त्यांच्यासाठी आहे. अपवित्र केलेले मंदिर, आज्ञा न पाळणारा पुत्र, खोटे मळेवाले, तुच्छतादर्शक बांधकाम करणारे—यांचे समांतर प्रत्येक पाप्याच्या अनुभवात आढळते. तो पश्चात्ताप करित नाही, तर ज्या विनाशाची त्यांनी पूर्वछाया दाखविली, तोच त्याचा भाग होईल.” द डिझायर ऑफ एजेस, 600.

ज्या सात वर्षांच्या काळात त्या मनुष्याने यरुशलेमला साक्ष दिली, तो काळ पहिल्या वेढ्याच्या वेळी बारा शंभर साठ दिवसांच्या दोन समान कालखंडांत विभागला गेला होता. ती सात वर्षे यरुशलेमच्या विनाशाचे प्रतिनिधित्व करित होती, आणि ख्रिस्त व शिष्यांच्या सेवाकार्याची सात वर्षे यरुशलेमच्या विनाशाच्या आरंभाचे प्रतिनिधित्व करित होती; आणि येशू नेहमी आरंभाच्या साहाय्याने शेवट स्पष्ट करतो. ती सात वर्षे उत्तरेकडील राज्याविरुद्ध असलेल्या “सात काळांद्वारे” देखील प्रतिरूपित करण्यात आली होती, जे बारा शंभर साठ वर्षांच्या दोन समान कालखंडांत विभागले गेले होते.

जेव्हा आधुनिक रोम, मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक रोमने अक्षरशः आणि आध्यात्मिक यरुशलेमला तुडविलेल्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करते, आणि जेव्हा आधुनिक रोम, इ. स. ६३ पासून इ. स. ७० पर्यंतच्या मनुष्याने दिलेल्या इशाऱ्याच्या दोन कालखंडांच्या त्या दोन इतिहासांची पुनरावृत्ती करते, आणि जेव्हा आधुनिक रोम, ख्रिस्त व शिष्यांनी साडेतीन वर्षे यरुशलेममध्ये ये-जा केली त्या दोन कालखंडांनी दर्शविलेल्या इतिहासाची पुनरावृत्ती करते, तेव्हा

शेवटच्या दिवसांत, “आता कालावधी उरला नाही,” असे असले तरी, दोन भिन्न कालखंड प्रकट होतील.

त्या दोन कालखंडांपैकी शेवटचा कालखंड म्हणजे प्रतीकात्मक बेचाळीस महिने होत, ज्यामध्ये आधुनिक रोम, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यामुळे तिची प्राणघातक जखम बरी झाल्यानंतर, विश्वासूचा अंतिम छळ पूर्ण करते. ते प्रतीकात्मक बेचाळीस महिने हे दोन कालखंडांपैकी दुसरे आहेत, आणि ते आधुनिक रोमवरील कार्यकारी न्यायाचा कालखंड आहेत. त्या कालखंडाच्या आधी लाओदिकियाई अॅडव्हेंटिझममधील जिवंतांच्या शोधक न्यायाचा कालखंड येतो.

ज्याने प्रत्यक्ष यरुशलेमला इशारा दिला तो मनुष्य टायटसच्या वेढ्यात मरण पावला. तो विनाशाच्या वेळी मरण पावला नाही, तर त्या विनाशापूर्वी झालेल्या वेढ्याच्या काळात मरण पावला; कारण यरुशलेमच्या विनाशात एकही ख्रिस्ती मरण पावला नाही.

“सात वर्षे एक मनुष्य यरुशलेमच्या रस्त्यांवर वरखाली फिरत राहिला आणि त्या नगरावर येऊ घातलेल्या संकटांची घोषणा करीत राहिला. दिवस-रात्र तो हा विलक्षण करुणविलाप गात असे: ‘पूर्वेकडून एक आवाज! पश्चिमेकडून एक आवाज! चारही वाऱ्यांकडून एक आवाज! यरुशलेमाविरुद्ध आणि मंदिराविरुद्ध एक आवाज! वरांविरुद्ध आणि वधूंविरुद्ध एक आवाज! सर्व लोकांविरुद्ध एक आवाज!’—Ibid. या विलक्षण मनुष्याला कारागृहात टाकण्यात आले आणि चाबकाने फटके मारण्यात आले, पण त्याच्या ओठांतून तक्रारीचा एकही शब्द निघाला नाही. अपमान आणि छळ यांना त्याने केवळ हेच उत्तर दिले: ‘हाय, हाय यरुशलेमला!’ ‘हाय, हाय तिच्या रहिवाशांना!’ त्याने पूर्वी ज्या वेढ्याविषयी इशारा दिला होता, त्या वेढ्यात तो ठार मारला जाईपर्यंत त्याची इशान्याची हाक थांबली नाही.” The Great Controversy, 29, 30.

तो मनुष्य वेढ्याच्या काळात मरण पावला, परंतु अंतिम विनाशाच्या वेळी नाही; आणि अंतिम विनाश हा कृपाकाळाच्या समाप्तीचे व शेवटच्या सात पीडांचे प्रतिनिधित्व करतो. त्यामुळे तो मनुष्य पहिल्या वेढ्याच्या वेळी यरुशलेम सोडून जाण्याच्या संदेशाचे प्रतीक आहे. त्या वेळी ख्रिस्ती लोक पळून गेले, आणि पहिल्या साडेतीन वर्षांत तो मनुष्य अशा एका समूहाचे प्रतीक होता जो यरुशलेममध्ये मरत नाही; आणि दुसऱ्या साडेतीन वर्षांत तो कृपाकाळ संपण्यापूर्वी मरण पावणाऱ्या शेवटच्या ख्रिस्ती लोकांचे प्रतीक आहे. पहिल्या कालखंडात तो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची ओळख करून देतो, आणि दुसऱ्या साडेतीन वर्षांच्या कालखंडात तो दुसऱ्या कालावधीत मरण पावणाऱ्या त्या मोठ्या लोकसमुदायाचे प्रतिनिधित्व करतो.

त्या मनुष्याचा संदेश इतिहासकाराने नोंदविला होता, आणि तो सहा आवाजांनी व्यक्त झाला होता. शेवटी जेव्हा त्याला कैद करण्यात आले, तेव्हा त्याचा सातवा आणि अंतिम संदेश यरुशलेम व तिच्या रहिवाश्यांवर “हाय, हाय” असा होता. नोंदविण्यात आलेला पहिला “आवाज” “पूर्वेकडून आलेला आवाज” असा होता, आणि त्याचा शेवटचा संदेश “हाय” असा होता. त्याच्या संदेशाचा पहिला घटक आणि त्याच्या संदेशाचा शेवटचा घटक हे इस्लामचे प्रतिनिधित्व करणारे बायबलमधील प्रतीक होते; कारण बायबलमध्ये इस्लाम हा “पूर्वेच्या” संततीचा आहे, आणि त्यांचे प्रतिनिधित्व “पूर्ववारा” याने केले जाते. त्याच्या अंतिम संदेशातील “हाय” या शब्दाची द्विरुक्ती आधुनिक बाबेलच्या अंताचे प्रतिबिंब दर्शविते, जेव्हा पृथ्वीचे राजे तीन वेळा “हाय, हाय, ते महान शहर” असे आक्रोश करतात. प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायातील त्या तीन वचनांमध्ये ज्याचा अनुवाद “हाय” असा करण्यात आला आहे, तोच ग्रीक शब्द आठव्या अध्यायाच्या तेराव्या वचनात “हाय” असा अनुवादित करण्यात आला आहे.

आणि मी पाहिले, आणि आकाशाच्या मध्यातून उडणारा एक देवदूत मला ऐकू आला, जो मोठ्या आवाजाने म्हणत होता, “हाय, हाय, हाय, पृथ्वीवरील रहिवाशांवर; कारण त्या उरलेल्या तीन देवदूतांच्या तुतारींच्या इतर आवाजांमुळे, ज्या अद्याप वाजायच्या आहेत!” प्रकटीकरण 8:13.

त्या मनुष्याची “हाय, हाय” अशी घोषणा तीन शापांच्या तिहेरी अनुप्रयोगाचे प्रतिनिधित्व करते; कारण पहिल्या शापाचे घटक, दुसऱ्या शापाच्या घटकांबरोबर “ओळीनंतर ओळ” एकत्र केल्यावर, तिसऱ्या शापाचे घटक ओळखू येतात; जसे अठराव्या अध्यायात पृथ्वीवरील राजांनी केलेल्या “अहाहा, अहाहा” या तिहेरी उद्गारांनी, पहिल्या व

दुसऱ्या शापांद्वारे स्थापित केल्याप्रमाणे, तिसऱ्या शापाचे प्रतिनिधित्व केले आहे. त्या मनुष्याच्या संदेशाचा आरंभ आणि शेवट यांनी तिसऱ्या शापातील इस्लामच्या संदेशाचे प्रतिरूप दाखविले.

त्याच्या संदेशाची पहिली अभिव्यक्ती “पूर्वेकडून” येणारा एक आवाज होती, आणि “पूर्व” हे इस्लामचे प्रतीक आहे; परंतु ते पूर्वेकडून उदयास येणाऱ्या त्या मुद्रांकित करणाऱ्या देवदूताचीही ओळख आहे.

आणि या गोष्टींनंतर मी पृथ्वीच्या चार कोपऱ्यांवर उभे असलेले चार देवदूत पाहिले; ते पृथ्वीचे चार वारे धरून ठेवत होते, जेणेकरून वारा पृथ्वीवर, समुद्रावर किंवा कोणत्याही वृक्षावर वाहू नये. आणि मी पूर्वेकडून वर येत असलेला आणखी एक देवदूत पाहिला; त्याच्याकडे जिवंत देवाची मुद्रा होती; आणि ज्यांना पृथ्वीला व समुद्राला हानी पोहोचविण्याचे देण्यात आले होते, त्या चार देवदूतांना त्याने मोठ्या आवाजाने हाक मारून म्हटले, “जोपर्यंत आपण आपल्या देवाच्या सेवकांच्या कपाळांवर मुद्रा करीत नाही, तोपर्यंत पृथ्वीला, समुद्राला किंवा वृक्षांना हानी पोहोचवू नका.” आणि ज्यांच्यावर मुद्रा करण्यात आली होती त्यांची संख्या मी ऐकली: इस्राएलच्या संततीच्या सर्व वंशांमधून एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर मुद्रा करण्यात आली होती. प्रकटीकरण 7:1-4.

कर्मेल पर्वतावरील एलियाच्या कथेमध्ये, जेव्हा त्याने समुद्राकडे पाहिले आणि एक मेघ पाहिला, तेव्हा तो पश्चिमेकडे पाहत होता, कारण कर्मेल पर्वत भूमध्य समुद्राजवळ स्थित आहे.

आणि सातव्या वेळी असे झाले की, तो म्हणाला, पाहा, समुद्रातून मनुष्याच्या हाताएवढा एक लहान ढग वर येत आहे. तेव्हा तो म्हणाला, वर जा, अहाबाला सांग, तुझा रथ तयार कर आणि खाली निघून जा, नाहीतर पाऊस तुला अडवील. 1 राजे 18:44.

एलियाह पश्चिमेकडे, म्हणजे भूमध्य समुद्राच्या दिशेने, तोंड करून उभा असता. लूक अध्याय बारा मध्ये, ख्रिस्त आपल्या संदेशाविषयी असे म्हणतो की तो विभाजनाचा संदेश आहे.

मी पृथ्वीवर शांती देण्यासाठी आलो आहे, असे तुम्हांला वाटते काय? मी तुम्हांला सांगतो, नाही; तर उलट फूट पाडण्यासाठी आलो आहे. कारण येथून पुढे एका घरात पाच जण विभागले जातील; तीन दोनांवर, आणि दोन तिघांवर. बाप मुलाविरुद्ध, आणि मुलगा बापाविरुद्ध; आई मुलीविरुद्ध, आणि मुलगी आईविरुद्ध; सासू सुनेविरुद्ध, आणि सून सासूविरुद्ध विभागली जाईल. आणि तो लोकांनाही म्हणाला, जेव्हा तुम्ही पश्चिमेकडून ढग उगवताना पाहता, तेव्हा लगेच म्हणता, पाऊस येत आहे; आणि तसेच होते. आणि जेव्हा तुम्ही दक्षिणेकडील वारा वाहताना पाहता, तेव्हा म्हणता, उष्णता पडेल; आणि तसेच घडते. अहो ढोंग्यांनो, तुम्ही आकाशाचे व पृथ्वीचे स्वरूप ओळखू शकता; पण या काळाचे परीक्षण तुम्हांला कसे करता येत नाही? लूक 12:51-56.

यरुशलेमसाठी दूताचा संदेश अल्फा आणि ओमेगा यांची छाप धारण करतो, कारण प्रारंभ आणि शेवट तिसऱ्या धिक्काराच्या इस्लामची ओळख करून देतात, आणि “पूर्वेकडील” आवाजाद्वारे तो एकाच वेळी इस्लामचा संदेश हा शिक्कामोर्तब करणारा संदेश आहे, हेही दर्शवितो. “पश्चिमेकडून” येणारा “दुसरा आवाज” उत्तरवर्षावाची ओळख करून देतो, जो अंतिम वर्षाव आहे, आणि सर्व संदेषे शेवटच्या दिवसांविषयीच संबोधित करीत आहेत. “पश्चिमेचा” संदेश हा उत्तरवर्षावाच्या संदेशाचे प्रतीक आहे, जो उपासकांचे दोन वर्ग उत्पन्न करतो. त्यांपैकी एक वर्ग उत्तरवर्षावाचा संदेश ओळखू शकत नाही, कारण ते “या काळाला ओळखत नाहीत.”

दूताच्या संदेशातील पुढील घटक म्हणजे “चार वाऱ्यांचा” आवाज होय, जो शिक्कामोर्तब करण्याचा संदेशही आहे आणि तिसऱ्या धिक्काराद्वारे दर्शविलेल्या इस्लामच्या क्रोधित घोड्याचा संदेशही आहे. पुढील घटक यरुशलेम व मंदिराविरुद्ध आहे; अशा रीतीने तो सर्व संदेष्यांचा संदेश ओळखून देतो, जो अशा लोकांच्या एका वर्गाची ओळख करून देतो की ज्यांना वगळून पुढे जाता येत आहे; कारण त्यांनी आपल्या तारणाच्या दाव्याचा आधार ख्रिस्तामध्ये नव्हे, तर मंदिरात आणि देवाचे निवडलेले लोक म्हणून आपल्या वारशात ठेवला आहे. तेच ते आहेत, ज्यांचे संपूर्ण पवित्र इतिहासात “परमेश्वराचे मंदिर, परमेश्वराचे मंदिर आम्ही आहोत” असे घोष करीत असल्याप्रमाणे प्रतिनिधित्व केले गेले आहे. यरुशलेम व मंदिराविरुद्धचा संदेश म्हणजे लाओदिकीयेचा संदेश होय.

“मंडळी पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने सजीव होत नाही, याचे आश्चर्य वाटण्याचे काही कारण नाही. पुरुष आणि स्त्रिया ख्रिस्ताने दिलेली शिकवण बाजूस सारत आहेत. क्रोध आणि लोभ विजय मिळवीत आहेत. आत्म्याचे मंदिर दुष्टतेने परिपूर्ण आहे. ख्रिस्तासाठी जागाच नाही. मनुष्य आपल्या स्वतःच्या विपरीत मार्गांनी चालतात. ते तारणाऱ्याचे शब्द ऐकून घेत नाहीत. ते स्वतःलाच स्वतःच्या ताब्यात देतात, ताडना व इशारे नाकारतात, जोपर्यंत दीपस्तंभ आपल्या स्थानावरून दूर केला जात नाही, आणि आध्यात्मिक विवेक मानवी कल्पनांनी गोंधळून जात नाही. सेवेत उणे असूनही, ते स्वतःचे समर्थन करीत म्हणतात, ‘परमेश्वराचे मंदिर, परमेश्वराचे मंदिर आम्ही आहोत.’ ते आपल्या स्वतःच्या कल्पनेच्या प्रकाशाचे अनुसरण करण्यासाठी देवाची व्यवस्था बाजूस सारतात.”
Review and Herald, April 8, 1902.

त्यानंतर त्या दूताने वर आणि वधू यांच्याविरुद्ध आपल्या इशान्याच्या संदेशाचा स्वर उंचावला; हे “ओळीवर ओळ” या कार्यपद्धतीचे प्रतीक होते, कारण शेवटच्या दिवसांतील भविष्यवाणीची ओळ नोहाच्या दिवसांतील भविष्यवाणीच्या ओळीप्रमाणेच असेल, जेव्हा ते लग्न देत होते, अगदी त्या वेळीच जेव्हा विनाशाचा पूर त्यांच्या सांसारिक महत्वाकांक्षा आणि योजना वाहून नेण्यासाठी उसळून येण्याच्या बेतात होता.

“बायबल घोषित करते की शेवटच्या दिवसांत मनुष्य सांसारिक उद्योगधंद्यांत, सुखोपभोगांत आणि धनसंचयात गुंतून जातील. ते अनंतकाळच्या वास्तवांकडे आंधळे असतील. ख्रिस्त म्हणतो, ‘जसे नोहाचे दिवस होते, तसेच मनुष्यपुत्राचे येणेही असेल. कारण जलप्रलयापूर्वीच्या त्या दिवसांत, ज्या दिवसापर्यंत नोहा तारवात शिरला, त्या दिवसापर्यंत ते खात-पित होते, विवाह करीत होते आणि विवाह लावून देत होते; आणि जलप्रलय येऊन त्यांना सर्वांना वाहून नेईपर्यंत त्यांना कळले नाही; तसेच मनुष्यपुत्राचे येणेही असेल.’ मत्तय 24:37-39.”

“आजही असेच आहे. मनुष्य लाभाच्या पाठलागात आणि स्वार्थी भोगविलासात इतके वेगाने धावत आहेत, जणू काही देव नाही, स्वर्ग नाही, आणि परलोकही नाही. नोहाच्या दिवसांत लोकांना त्यांच्या दुष्टतेतून दचकविण्यासाठी आणि त्यांना पश्चात्तापास पाचारण करण्यासाठी जलप्रलयाचा इशारा पाठविण्यात आला होता. त्याचप्रमाणे ख्रिस्ताच्या लवकरच होणाऱ्या आगमनाचा संदेश मनुष्यांना सांसारिक गोष्टींतील त्यांच्या गुंतून जाण्यापासून जागृत करण्यासाठी अभिप्रेत आहे. तो त्यांना अनंतकाळच्या वास्तवांची जाणीव करून देण्यासाठी आहे, जेणेकरून ते प्रभूच्या मेजावरील आमंत्रणाकडे लक्ष देतील.”

“सुवार्तेचे आमंत्रण सर्व जगाला—‘प्रत्येक राष्ट्र, वंश, भाषा आणि लोक’—द्यावयाचे आहे.” प्रकटीकरण 14:6. इशारा आणि कृपेचा अंतिम संदेश आपल्या तेजाने संपूर्ण पृथ्वी उजळून टाकणार आहे. तो मनुष्यांच्या सर्व वर्गांपर्यंत, श्रीमंत आणि गरीब, उच्च आणि नीच, यांच्यापर्यंत पोहोचला पाहिजे. ख्रिस्त म्हणतो, “‘रस्त्यांवर व कुंपणांजवळ जा, आणि माझे घर भरले जावे म्हणून त्यांना आत येण्यास आग्रह करा.’” Christ’s Object Lessons, 228.

इशान्याचा शेवटचा घटक मागील उताऱ्यामध्ये विशेषत्वाने अधोरेखित केला आहे. “सर्व लोकां”विरुद्धच्या स्वरूपात दर्शविलेला संदेश हा सनातन सुवार्ता आहे, जी तारण मिळविण्यासाठी सुवार्तेच्या अपेक्षा पूर्ण करणे आवश्यक आहे, हे स्पष्ट करते. सनातन सुवार्तेची पहिली अपेक्षा म्हणजे देवाचे भय बाळगणे; आणि त्या भयाचा पाया या वास्तवावर आधारित आहे की जिवंत देवाचा पुत्र असलेल्या ख्रिस्ताला क्रूसावर चढविण्यास कारणीभूत आपली पापेच होती.

त्याच्या सेवाकार्यातील सात वर्षांच्या काळात यरुशलेमकडे पाठविण्यात आलेल्या दूताच्या प्रत्येक घटकाने सनातन सुवार्तेचे प्रतिनिधित्व केले; आणि हीच ती अगदी तंतोतंत सुवार्ता होती जी इ.स. २७ ते इ.स. ३४ या कालावधीत ख्रिस्ताने पुष्कळांशी करार दृढ केला त्या सात वर्षांत प्रस्तुत करण्यात आली. हीच ती सनातन सुवार्ता आहे जी अखेरच्या दिवसांच्या अंतिम दोन कालखंडांतही घोषित केली जाते; आणि ती उत्तरवृष्टीच्या संदेशाशी निगडित असून, ती तिसऱ्या धिक्काराच्या इस्लामचा संदेश आहे. ती एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवरील शिक्का मारणे, गहू व कोंडा यांचे विभाजन, कोंड्यांची लाओदीकेयी स्थिती, आणि उत्तरवृष्टीच्या कार्यपद्धतीचे प्रतीक म्हणून भविष्यवाणीचा त्रिविध उपयोग—जो “ओळीवर ओळ” असा आहे—हे सर्व दर्शविते.

त्या इतिहासातील सात वर्षांचा संदेश भविष्यसूचक रीतीने “सूडाच्या दिवसां”मध्ये स्थापित केला गेला आहे; आणि हेच ख्रिस्ताच्या संदेश व कार्याच्या अगदी पहिल्याच उल्लेखाचा एक भाग होते; तसेच त्याचा संदेश व कार्य शेवटच्या दिवसांत एक लाख चव्वेचाळीस हजारांद्वारे पुन्हा प्रकट केले जाणार आहे. तेव्हा ते आपला संदेश “देवाच्या सूडाच्या दिवसां”च्या भविष्यसूचक संदर्भात ओळखून दाखवतील. देवाच्या “सूडाचे” दोन बायबलाधिष्ठित प्रतिरूपे त्याच्या वचनात दर्शविली आहेत—त्याच्या स्वतःच्या लोकांवरील त्याचा सूड, आणि त्याच्या शत्रूंवरील त्याचा सूडही.

लेवीयव्यवस्था सव्वीस मधील “सात वेळा” हे देवाच्या बंडखोर लोकांवरील त्याच्या सूडाचे दर्शन घडवितात, आणि त्या सूडामध्ये पवित्रस्थान व सैन्य यांचे अक्षरशः तसेच आध्यात्मिक पायदळी तुडविणे अंतर्भूत आहे. पवित्रस्थान आणि सैन्य यांच्या तुडविले जाण्याच्या प्रतीकात्मकतेमध्ये देवाच्या आपल्या शत्रूंवरील सूडाची प्रतीकात्मकताही दर्शविली आहे. अंतिम दिवसांत देवाचा आपल्या लोकांविरुद्धचा सूड, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझमला ओकून टाकण्याच्या रूपात दर्शविला आहे. त्या मार्गचिन्हावर आधुनिक बाबेलावरील त्याचा सूड देखील आरंभ होतो.

टायरच्या वेश्येवर आणि ती ज्या पशूवर आरूढ आहे व ज्याच्यावर ती राज्य करते त्याच्यावर होणाऱ्या कार्यकारी न्यायनिवाड्याच्या पाठोपाठ येणारा, लाओदीकेयातील अॅडव्हेंटिझमवर जिवंतांचा होणारा शोधक न्यायनिवाडा, हा शेवटच्या दिवसांचा भविष्यसूचक इतिहास आहे, जिथे प्रत्येक दर्शनाचा परिणाम पूर्ण केला जातो. प्रत्येक दर्शन त्या दोन भविष्यसूचक कालखंडांना लागू केले पाहिजे, कारण उत्तरवृष्टीची कार्यपद्धती म्हणजे भविष्यवाणीवर भविष्यवाणीची ओळ लागू करणे होय. त्या दोन इतिहासांच्या प्रारंभी येशूने एक “चिन्ह” ओळखून दिले, जे सिद्ध करते की त्या वेळी जिवंत असलेले लोक पृथ्वीच्या इतिहासातील शेवटच्या पिढीत आहेत.

पहिला कालखंड ११ सप्टेंबर २००१ रोजी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या सील करण्यास प्रारंभ झाला तेव्हा सुरू झाला. याच मार्गचिन्हाच्या अंतर्गत ख्रिस्ताने लूक २१ मध्ये ओळख करून दिलेले “चिन्ह” स्थापित करण्यात आले.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“आता, बंधून्नी, देवाची इच्छा आहे की आपण त्या कंदील वाहणाऱ्या मनुष्याबरोबर आपले स्थान घ्यावे; जिथे प्रकाश आहे, आणि जिथे देवाने रणशिंगाला निश्चित असा नाद दिला आहे, तिथे आपण आपले स्थान घ्यावे. आपण रणशिंगाला निश्चित असा नाद द्यावयाचा आहे. आपण गोंधळात पडलो होतो, आणि आपण संशयात होतो, आणि मंडळ्या मरणासन्न होण्यास तयार आहेत. पण आता येथे आपण वाचतो: ‘यानंतर मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून खाली येताना पाहिला; त्याच्याजवळ महान अधिकार होता; आणि पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशित झाली. आणि त्याने मोठ्या सामर्थ्याने प्रबळ आवाजात आक्रोश करून म्हटले, बाबेल ही महान नगरी पडली आहे, पडली आहे; आणि ती सैतानांचे वासस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचा अड्डा, आणि प्रत्येक अशुद्ध व घृणास्पद पक्ष्याचा पिंजरा झाली आहे’ [Revelation 18:1, 2].”

“बरं आता, स्वर्गातील प्रकाश आमच्यापर्यंत येतो तेव्हा त्यातील काहीही ओळखण्याच्या स्थितीत आपण नसू, तर त्या संदेशाविषयी आपल्याला काहीही कसे कळणार? आणि जेव्हा आमच्याशी सहमत असलेल्या एखाद्याकडून सर्वांत गडद फसवणूक आमच्यापर्यंत येते, तेव्हाही आम्ही ती लगेच उचलून धरू; जरी देवाच्या आत्म्याने त्यांना पाठविले आहे याचा कणमात्र पुरावा आमच्याकडे नसला तरी. ख्रिस्त म्हणाला, ‘मी माझ्या पित्याच्या नावाने आलो आहे, तरी तुम्ही मला स्वीकारणार नाही’ [पहा John 5:43]. आता, मिनियापोलिस येथील सभेनंतर येथे सतत जे कार्य चालू आहे, ते हेच आहे. कारण देव आपल्या नावाने असा संदेश पाठवितो जो तुमच्या कल्पनांशी जुळत नाही; म्हणून [तुम्ही असा निष्कर्ष काढता की] तो देवाकडून आलेला संदेश असू शकत नाही.”
Sermons and Talks, volume 1, 142.